

Sygn. akt IX Ka 1160/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna (spr.)

Sędziowie: SO Bogna Kuczyńska

SO Klaudiusz Senator

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2013 roku

sprawy

D. M.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

W. T.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego D. M. i jego obrońcę oraz obrońcę oskarżonego W. T.

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 18 kwietnia 2013 roku sygn. akt II K 232/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wszystkie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów T. B. i M. K. kwoty po 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 1160/13

UZASADNIENIE

D. M., W. T. zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 22 listopada 2011 roku w K., przy czym D. M., będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem: Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 09.06.2006 roku sygn. akt. IIIK 30/06 na karę 3 lat pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, którą odbywał w okresie od 25.02.2006r do 09.06.2006r. i od 23.05.2007r. do 08.02.2010r. w ciągu pięciu lat od odbycia tej kary, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu wykorzystując nieuwagę personelu placówek handlowych (...), (...), (...), (...), (...),

dokonali zaboru w celu przywłaszczenia różnego rodzaju artykułów drogeryjnych, przemysłowych oraz spożywczych o łącznej wartości 1.417,39, a w tym:

- w sklepie (...) zabrali w celu przywłaszczenia: 3 sztuki patelni, prostownicę do włosów, pluszowego misia, o wartości łącznej 223,71 zł na szkodę firmy (...),

- w drogerii (...) zabrali w celu przywłaszczenia: dwa podkłady (fluidy) m-ki L. (...), podkład (fluid) m-ki A. (...), tusz m-ki L. (...) o łącznej wartości 251,96 zł, na szkodę firmy (...). z .o.o",

- w drogerii (...)dokonali zaboru w celu przywłaszczenia: dwóch testerów damskich firmy (...), dwóch podkładów firmy (...), podkład firmy (...)o łącznej wartości 277,95 zł na szkodę (...),

- w drogerii (...)dokonali zaboru w celu przywłaszczenia dwóch sztuk kremu N.(...), perfumy M., P.podkładu L.V., dwóch sztuk (...), dwóch sztuk M.R., podkład(...)A., R.M. P.o łącznej wartości 502,19 zł, na szkodę drogerii R.,

- w (...)dokonali zaboru w celu przywłaszczenia: trzech paczek kawy T., kawy J. K., kawy J. C.G., kawy M. F., kawy N.C., czterech czekolad M.C.S., czekolady M.R.o łącznej wartości 158,58 zł, na szkodę P. M.,

tj. D. M. o przestępstwo z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., zaś W. T. o przestępstwo z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Powyższy wyrok zaskarżyli oskarżony D. M. oraz obrońcy oskarżonych D. M. i W. T..

Oskarżony D. M. w osobiście sporządzonej apelacji formalnie wskazał, iż jest ona skierowana przeciwko orzeczeniu o karze i zarzucił rażąco surowość kary pozbawienia wolności wnosząc o zmianę wyroku przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

W uzasadnieniu apelacji zarzucił natomiast obrazę przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 420 k.p.k. (prawdopodobnie chodzi o art. 410 k.p.k.) polegającą na niewystarczającą wnikliwym rozważeniu dowodów, wybiórczym i jednostronnym ich potraktowaniu, art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mająca wpływ na jego treść polegających na uznaniu, iż dowody ujawnione i przeprowadzone na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie są wystarczające do uznania za udowodnione faktu, iż oskarżony nie dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 278 § 1 k.k.

Podnosząc te zarzuty wniósł z kolei o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego D. M. powołując się na przepis art. 438 pkt 2,3 i 4 k.p.k wyrokowi zarzucił,

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k, art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt, poprzez

- wybiórczą, bezkrytyczną i jednostronną ocenę całości zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności zeznań współoskarżonych P. F. i B. S. a przez to rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

- uwzględnienie wyłącznie okoliczności dla oskarżonego niekorzystnych z pominięciem tych przemawiających na jego korzyść, bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na treść orzeczenia i skutkujący przyjęciem, iż oskarżony D. M. dopuścił się czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z wyjaśnień oskarżonego oraz nagrań z monitoringów, które to nagrania wskazują

jedynie, iż oskarżony w czasie kradzieży znajdował się w sklepie natomiast nie potwierdzają wersji przyjętej przez współoskarżonych zgodnie z którą oskarżony D. M. brał udział w kradzieży.

Z ostrożności procesowej podnosił zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) kary polegający na wymierzeniu oskarżonemu D. M. kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 427 § 2 i 437 § 2 k.p.k. wniósł:

o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

ewntualnie wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w mniejszym rozmiarze lub skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Obrońca oskarżonego W. T. na podstawie art.444 i art.447§ 1 k.p.k. zaskarżył w całości wyrok i na podstawie art.438 § 3 k.p.k zarzucił wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, a polegający na ustaleniu , że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, mimo, iż nie przyznał się do winy, a Sąd opiera się głównie na pomówieniach współoskarżonych F. i S. - w konsekwencji naruszenie art. 5 i 7 k.p.k.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wniesione w niniejszej sprawie są bezzasadne w stopniu oczywistym. Wobec złożenia wniosku o uzasadnienie jedynie przez oskarżonego D. M. i jego obrońcę, Sąd Okręgowy ograniczył zakres uzasadnienia wyroku do apelacji wniesionych na korzyść tego oskarżonego (art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k.).

Zarzuty podniesione w apelacjach oskarżonego D. M. i jego obrońcy są całkowicie chybione, dotyczy to zarówno zarzutów obrazy przepisów postępowania, jak i błędów w ustaleniach faktycznych.

Wbrew stanowisku wyrażonemu przez skarżących Sąd I instancji nie dopuścił się naruszeń przepisów postępowania tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.

Sąd Rejonowy po starannie przeprowadzonym postępowaniu dowodowym, dokonał wszechstronnej i pełnej oceny dowodów (art. 410 k.p.k.), która została przedstawiona w wyczerpującym uzasadnieniu zgodnym ze wskazaniem art. 424 k.p.k. Ocena ta nie zawiera żadnych błędów natury faktycznej lub logicznej, jest obiektywna (art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k.), a w związku z powyższym pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Skarżący stawiając szereg zarzutów naruszenia przepisów postępowania, bardzo ogólnikowo wskazują na rzekome uchybienia sądu meriti, nie starając się przedstawić jakiegokolwiek merytorycznego ich uzasadnienia. Powoływanie się przez apelujących praktycznie wyłącznie na wyjaśnienia oskarżonego i to wybiórczo z postępowania sądowego, bo w postępowaniu przygotowawczym oskarżony D. M. przyznał się stawianego zarzutu, nie mogło podważyć całościowej oceny dokonanej przez sąd a quo. Oczywiście jest nadto, że w sprawie nie było wątpliwości nie dających się usunąć w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., dlatego też Sąd I instancji nie mógł dopuścić się obrazy tego przepisu.

Brak jest również podstaw do uwzględnienia zarzutu błędów w ustaleniach faktycznych. Także w tym przypadku apelujący nie wykazują Sądowi I instancji żadnych konkretnych uchybień zasadom logicznego rozumowania lub wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, które mogłyby prowadzić do zasadności twierdzenia o błędzie w ustaleniach faktycznych.

Oczywiście chybiony jest wreszcie zarzut rażącej niewspółmierności- surowości kary pozbawienia wolności. Oprócz podniesienia takiego zarzutu zarówno oskarżony, jak i obrońca nie wskazują żadnego argumentu, który mógłby być

przedmiotem oceny Sądu Odwoławczego. Dlatego też, jedynie trzeba podkreślić, że Sąd I instancji uwzględnił przy wymiarze kary wszystkie istotne okoliczności mające w tym zakresie znaczenie i orzekł współmierną i sprawiedliwą karę, uwzględniającą zarówno stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu mu przypisanego oraz jego właściwości i warunki osobiste.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

Wynagrodzenia na rzecz adw. T. B. zasądzono w oparciu o przepisy § 14 ust. 1 punkt 4 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

SSO Klaudiusz Senator SSO Krzysztof Sajtyna SSO Bogna Kuczyńska